

6.po Trojici – 11.7.2021 – Navráť sa hrišny a nebud' pyšný

Milost' Pána Ježiša nech naplní naše srdcia.

Ozeáš 2:8-10 „*Preto jej zatarasím cestu trnám a zastaviam múrom, aby nenašla svoje chodníky. Keď sa bude zháňať za svojimi milencami, nedohoní ich, a keď ich bude hľadať, nenájde ich. Potom si povie: Pôjdem a vrátim sa ku svojmu prvému mužovi, lebo vtedy mi bolo lepšie ako teraz. Ona totiž nepoznala, že som jej ja dával obilie, mušt a olej a obsýpal som ju striebrom a zlatom, čo venovala Baalovi*“.

Často lamentujeme nad tým, čo sa v tomto svete deje: korupcie, zlé počasie, katastrofy, smrť mladých ľudí, konflikty medzi národmi, utečenci, morálka bez pravidiel, vzájomná neúcta, slabá úroda atď. Niektorí to považujú za náhodu, iní za reakciu Matky zeme na ľudskú chamtivosť, ďalší si myslia, že sa to deje kvôli nejakej úzkej skupine ľudí, ktorá všetko riadi, niektorí si zas myslia, že je to prirodzený následok ľudských rozhodnutí, mnohí kresťania za tým vidia znamenia, ktoré predchádzajú koncu sveta a ďalší iba Božiu výstrahu, pretože človek už nevie, čo so sebou. Možno by sa medzi nami našli aj takí, ktorí si myslia toto všetko naraz.

Ozeáš a jeho neverná manželka znázorňujú vzťah Hospodina a vyvoleného ľudu. Hoci Izrael má od Pána Boha všetko, čo potrebuje aj mnoho navyše, stále koketuje s inými božstvami. Svoj dostatok vo všetkých oblastiach života pripisuje sile Baala, pohanského boha plodnosti a Hospodinovi je neverný a odvracia sa od Neho. Pán Boh mal s národom božskú trpezlivosť: odpúšťal, požehnával, chápal, zápasil o svoj ľud, ale prišiel čas, keď to takto ďalej nepôjde. Možno nám to príde ako Božia rezignácia, ale nie je to pravda. **Pán Boh najprv povedal: ok, robte ako uznáte za vhodné, ale ľud sa nepolepšil. Preto pristúpil k druhému kroku, keď hovorí: vezmem vám všetko, čo som vám dal, vy si vyberáte život bezo Mňa a preto musíte žiť aj život bez môjho požehnanja. Kto nechce Darcu, nemôže dostať ani dar.** Keď nepomáhala ani to, Pán sa rozhodol urobiť rázny krok: chce národ motivovať k tomu, aby sa odvrátil od svojich bludných ciest, od svojho pohanstva a modloslužby a navrátil sa k Hospodinovi tak, že im ukáže iba jednu cestu: cestu za Hospodinom.

Človek si totiž myslí, že má na výber, že si môže žiť aj bez Pána Boha a všetko bude v poriadku. Prípadá mi to ako v tom vtip: Človek diskutoval s Pánom Bobom o stvorení a hovorí Mu: no aký je to problém vytvoriť nového človeka, ja to dokážem aj bez teba, nepotrebujem ťa na to, aby som mohol vzbudiť život. Pán Bob hovorí: nech sa páči, dokáž ťa. Človek sa zohne a ide si nabráť hlinu, aby vyformoval človeka a Pán Bob ho zastaví a hovorí: booo, booo, ale použi svoju hlinu ☺. Áno, my sme veľmi múdri, sebestační, silní, namýšľame si, že to tu na zemi ide aj bez Pána Boha. Ale vidíme, že to tak nie je: ľudstvo sa vzdáľuje od Hospodina, od Jeho zákona a pravidiel, a čo je ešte horšie odmieta Božiu ponuku milosti v Kristovi, nepripúšťa si svoje hriechy a tvrdohlavo a pyšne ukazuje Bohu, ako dokáže žiť aj bez Neho. Akurát nedomyslel, že bez Boha, Jeho pomoci a zásahu, nič nemôže urobiť. **Kým nepochopíme, že bez Pána Boha to nedáme, bude na tomto svete ešte horšie.**

Možno si ľudstvo aj hovorí, že nejakú tú duchovnú silu potrebuje a tak sa začne zaoberať mágiou, energiami, silami medzi nebom a zemou, začne uctievať rôzne sošky, amulety, nosiť červené šnúrky, a stavať chrámy bohom, o ktorých si myslí, že mu pomôžu. Dáva dôraz na ľudskú silu, potenciál, vkladá nádeje do ľudskej múdrosti, do zbraní a liekov, do letu na Mesiac či stavania bezpečných bunkerov pod zemou, venuje svoj čas a schopnosti génoovým experimentom a správa sa ako boh, pretože chce seba aj iným dokázať, že Hospodina nepotrebuje. Nie, že nepotrebuje duchovné sily – tie potrebuje a vzyva, ale odmieta konkrétne Hospodina, ktorý si činí nárok na človeka ako takého, so všetkým, čo je a čo má. Môžeme mať mnohých bôžikov a uctievať akékoľvek modly a sochy, ale kým sa celým srdcom nevrátíme k Pánovi, nebudeme skutočne žiť. Budeme iba blúdiť od jedného oltára k druhému, no nenájdeme zmierenie a stratíme nádej. **Niet iného Boha, okrem Toho, ktorý nás zachránil cez Pána Ježiša Krista a Jeho obeť na kríži. Kým toto neprijmeme, kým si toto neuvedomíme, nemôžeme dosiahnuť skutočný pokoj a uspokojenie.**

Najlepší by však bol návrat k Hospodinovi, a to si človek a ľudstvo možno niekedy uvedomí. Aj tá Ozeášova manželka si hovorí, keď už vyčerpá všetky iné možnosti: „*a vrátim sa ku svojmu prvému mužovi, lebo vtedy mi bolo lepšie ako teraz*“. Koľkokrát sa to stalo aj nám? Najprv sme chodili a skúšali iné možnosti, hľadali sme iné cesty, vzyvali iných bohov, ale nakoniec by človek mal prísť na to, že pri Pánovi Ježišovi je najlepšie. *Ako ten stratený syn, ktorý sa rozhodol ísť preč od svojho otca. Musel skúsiť všeličo, aby mu potom došlo, že nikde sa nebude mať tak dobre, ako pri svojom otcovi. A predsa: nie výbody, dary, majetok, pohodlie ho malo motivovať k tomu, aby sa vrátil, ale jedine a zásadne otcov postoj lásky. Lebo sám hovorí, že sa vráti radšej ako sluba k svojmu otcovi, ako by mal byť ďaleko od neho. Ten stratený syn prišiel na to, že nikto mu nemôže dať to, čo môže prijať v prítomnosti svojho milujúceho otca, pri ktorom sa aj sluhovia majú úžasne a dobre.* **Kiežby sme my na to prišli. Kiežby sme sa celým srdcom vrátili k Pánovi. Kiežby sme pocítili túžbu po vzťahu s Pánom.**

Ak by sme si priznali, že Boha potrebujeme, pre Neho samého a až potom kvôli Jeho darom, možno by sa tento svet stal lepším miestom. A keby aj nie, aspoň by sme nestratili nádej, že raz – vďaka Pánovi Ježišovi – spoznáme, že

všetko, čo sme a čo máme, je darom Pánovej milosti a že s nami má svoje plány tu a teraz, ale najmä pre večný život. Lebo toto tu sa všetko pomíne, ale tí, ktorí dôverujú Pánovi celým srdcom, budú žiť. Amen.